

## Bilag til bet. og indst. vedr. grundlovens § 57 (Glistrup)

lægge materialet for landsretten, der lod sin kendelse om ikke at ville høre Glistrups beviser også omfatte disse godt 100 bilag, som myndighederne havde fået i god tid.

Retfærdigheden er et skrøbeligt kar, når den sættes på den afgørende prøve at skulle udøves over for en politisk modstander.

4. Enhver i dette land ved, at hundredtusinder af selvangivelser hvert år er udfyldt forkert eller præget af dispositioner, der er bestemt af skattemæssige beslutninger – fra indsættelser på børneopsparingskonti til truslerederideltagelse og alskens andet.

Sådan må det simpelt hen uundgåeligt være med så fjollet en lappelovgivning og så højt et skattetryk som det, gammelparterne har bestemt sig for inden for Chrstiansborgs tykke mure – langt fjernt fra virkelighedens Danmark. I et samfund, hvor indkomstskatten løber op mod 70 pct. på toppen af mange indtægter, og hvor der altså er tale om så langt den største udgiftspost på familiebudgettet, ville det jo ganske klart være aldeles umuligt fra retsordenens side at håndhæve, at dispositioner skulle være ugyldige, når de er truffet med skattemæssigt sigte. Al økonomisk aktivitet begynder og slutter med skat.

Enhver i dette land ved også, at i mere end 99,9 pct. af tilfældene afstår myndighederne fra at fare frem med straffesag. Allerede fordi det ville være aldeles uoverkommeligt at indlade sig herpå.

Når antallet af teoretisk foreliggende strafeforfølgelser så kraftigt overstiger det praktisk mulige, er det under alle omstændigheder forkasteligt, at myndighederne ofrer så enormt mange kræfter til at kaste sig over én enkelt af de over 5 millioner skattepligtige, når myndighederne selv må erkende, at de ikke kan bevise, at vedkommende er skyldig uden at bruge over 10 år og uden at hale ham igennem i hundredvis af heldagsretsmøder gennem seks samfulde år. Når beviset for, at der overhovedet er begået noget forkert, selv ikke efter anklagerens opfattelse kan føres uden dette kolossale opbud og ganske umenneskelige pres mod den tiltalte, skulle myndighederne – hvis de handlede tilbørligt – hellere have ladet denne sag ligge. Med den samme indsats kunne være klaret tusindvis af andre sager, som har flagret rundt eller er blevet uanerligt forsinkede.

89 Fremsatte lovforslag (undt. finans- og tillægsbev.lovforslag).

I alle straffesager gælder, at enhver rimelig tvivl om skyldspørgsmålet skal komme den tiltalte til gode.

Men skepsis mod at domfælde må være ekstra stor, når anklageren skal bruge så umådelig mange timer, som han har anvendt i Glistrup-sagen for at føre sit bevis for, at den tiltalte skulle være skyldig.

Et er, at det at være tiltalt i en sådan mammut sag er et helvede, som burde undgås ved, at anklagemyndigheden helt lod være med at rejse sag, hvor den tiltalte allerede i kraft af sagens langstrakthed får en ekstra straf, som er meget værre end den straf, der kunne være fortjent, hvis anklagen havde været rigtig.

Dette anstændighedshensyn har anklagemyndigheden ganske sat sig ud over i Glistrupsagen.

Men betragtningen rækker videre: når anklageren finder det fornødent at bruge så mange hundrede timer som i Glistrup-sagen for at føre sit skyldbevis, kommer man uvægerligt ind i den situation, at det bliver umuligt for dommere og domsmænd at overskue bevisførelsen. Risikoen for at begå den fejl, der for alt i alverden skal undgås i en straffesag – bliver derved så meget større.

Der er altså i en sådan aldeles enestående og speciel situation som den, vi står i i Glistrup-sagen, grund til at ruste sig med endnu større skepsis over for anklagen end den, der er det selvfølgelig udgangspunkt i en hvilken som helst straffesag.

Men de rent usaglige hensigter afsløres aldeles uomtvisteligt ved, at denne ene sag, som man altså har brugt så enormt mange kræfter på blandt de millionvis af muligheder, netop er rettet mod den eneste ene mand, som i dette århundrede har bragt ravage i det eksisterende magtsystem – politisk som embedsmandsmæssigt.

Man misbruger sin styren over skattevæsen, politi, anklagemyndighed og domstole til at gå løs på den eneste ene, der med et slag fik socialdemokratiets stemmetilslutning nedsat til procentniveauet 65 år tidligere, og som rejste det folkekrav, som fik stoppet mange års himmelflugt i de offentligt ansattes løn- og arbejdsvilkår.

Enhver, der kender det mindste til sandsynlighedsregning, vil vide, at det er aldeles udelukket, at det kan være tilfældigt, at det er den samme mand, der på sagligt holdbart